

dublett

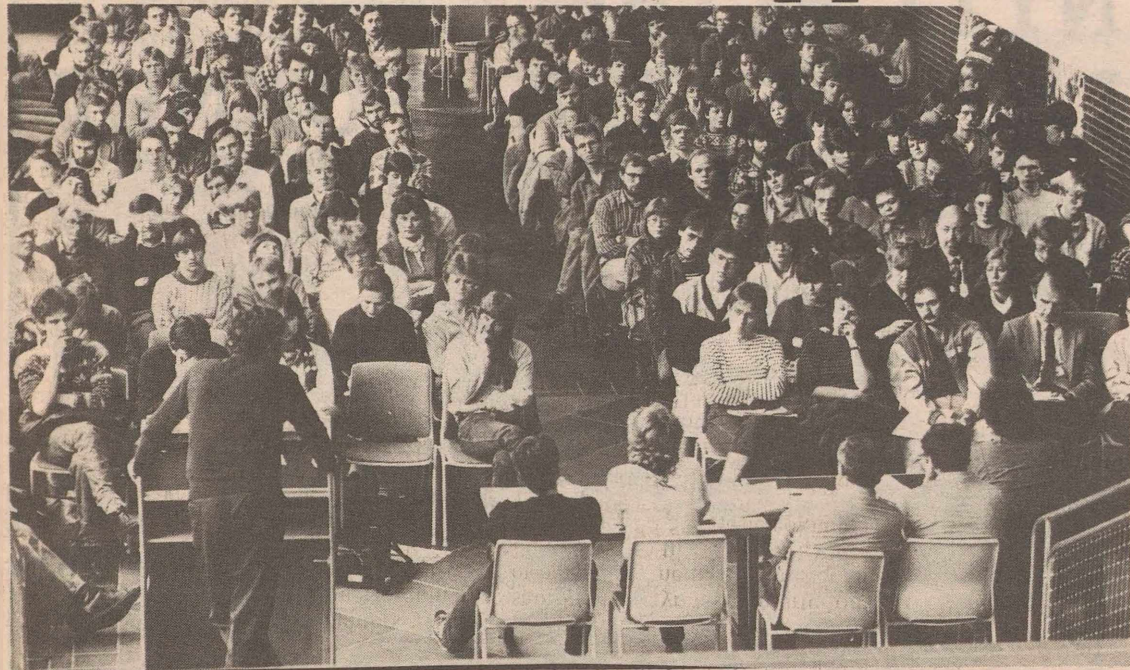
UTROPPIA

STUDENTAVISA I TROMSØ

15. MARS 1985
NR. 3
10. ÅRGANG

DEBATTDAGEN VELLYKKET:

UiTø får hodet opp av sandkassen

- Universitetet må gå mer offensivt ut for å få gjennomført sine merkesaker.
 - Til det trengs diskusjon innad.
 - Universitetet må vise sin styrke og egenart, ikke bruk halv-dårlige løsninger på å tilpasse seg alle mulige andre utdanningsformer.
 - De eksisterende fag må styrkes, særlig på høyere grad, framfor å innføre stadig nye.
- Debattdagen siste dag i februar ble holdt i en helt annen tone enn den man vanligvis hører i akademiske diskusjoner.
- At drastiske forslag fra Øyen-utvalget, regjeringa m.fl. endelig har vekket Universitetet var det liten tvil om.
- Uansett standpunkt til forslagene er man nødt til å ta stilling til dem, hvis man vil unngå å bli tatt utdannings-flodbølgen. Se leder side to.

T.O.S. (Teknisk Orienterte Studier) – en bløff

- Driver Universitetet villedende markedsføring? I følge studentene Eivind Rinde, Tor Arne Bellika og Hans M. Pettersen, alle ved Datafag, har anmeldt Universitetet til Forbrukerombudsmannen, for ikke å ha opplyst om de faktiske forhold ved TOS. TOS er ment å være et tilbud til ingeniører som vil videreutdanne seg ved Universitetet.

I følge Rinde/Bellika/Pettersen blir veien fram til en Cand. Scientgrad for en ingeniør ett år lenger enn det Universitetet reklamrer med. Dette fordi man i realiteten ikke får godkjent mer enn ti av de førti vekttall man sitter igjen med etter endt ingeniørhøyskole.

Det blir pekt på at studentene tatt opp på TOS «er bundet til en studievei med mindre valgfrihet enn de øvrige». - Mens ingeniørbakgrunnen egentlig krever at man får relativt vide rammer for hva som blir godkjent innen det videre studium. Ellers blir konsekvensen forlenget studietid, noe som også er en realitet ved TOS i dag.

I følge Rinde/Bellika/Pettersen blir det stadig innført nye obligatoriske emner innen TOS, som bidrar til å forlenge studiet. Tre av disse emnene; T-100 (Teknikk og Samfunn), ex. Phil og S1 (Statistikkurs) ble i skissen ansett som dekket av ingeniørutdanninga. Det fjerde faget, D-101 (data-kurs), var ikke nevnt i det hele tatt fra Universitetets sin side.

«Disse endringene vil medføre minst ett års forlenget studietid. Mer villedende informasjon kan neppe gis», sies det i anmeldelsen.

Videre: «Hvis det ved UiTø skal finnes et tilbud der minst 40% av studentene skal ha bakgrunn fra ingeniørhøyskole, må det taes vesentlig mer hensyn til ingeniørens tidligere utdanning. Slik studiet er i dag, mister ingeniøren muligheten til å beholde sitt særpreg, og bygge videre på den utdannelsen han har fra før».

Så gjenstår det å se hva Forbrukerombudsmannen og Universitetet sier.

UKA-85

ER DU KLAR FOR UKA ?
UKA ER KLAR FOR DEG
20.-27. MARS

Siste SR-møte, stort oppmøte, lite debatt

Stort oppmøte, men liten debatt.

«Det var trivelig å se at så mange hadde tatt seg tid til å komme på SR-møte denne gangen.» Det er vel slikt det blir sagt når presten ønsker menigheta velkommen i kjerka. Men SR er nå tross alt ikke ei menighet, men et antall av bevisste tillitsvalgte som arbeider for studentenes ve og vel. I hvertfall var det møtt opp ca. 32 stk. på siste møte, og det skal visst være rekord skal vi tro dei ansvarlege.

Dårlig regelverk

Årsaken til det store oppmøte kan nok skyldes at det skulle fordeles midler til dei ulike lag og foreninger på universitetet, og at det derfor var stor interesse for utfallet av de enkelte søknadene. Det debatten kom til og dreie seg om, var søknaden fra den nå så meget omtalte tyske vinforening som har sitt utgangspunkt fra det kjekke guttemiljøet på IMR: Selv om søknaden delevis var en fleip, så var det framlagt som en protest mot den tilfeldige saksbehandlinga og regler for hvem som skal være stønadsberettiga. Medlemmer av vinforeninga som Utopia har vært i kontakt med, sier at de i lengere tid har sett seg forbanna på den tilfeldige måten midlene har blitt fordelt på. Jfr. Tromsø målungdom og vestbreiddgruppa som eksempler.

Utopia får opplyst at det nå er nedsatt en komite som skal vurde det nåværende regelverket, og komme med forslag om forbedringer. Etter en lengere debatt fram og tilbake, som kan karakteriseres som flisespikkeri, og en kamp mellom IMR og dei andre som støtta SUs framlegg, ble SUs forslag lagt fram til votering, og ble vedtatt mot 3 stemmer.

Bevilgninger

Disse foreninger fikk innvilget sine søknader:
Studentradioen: kr. 3750,-
Studentersamfunnet: kr. 3750,-

Vestbreiddgruppa, Rock Ab-sinth, Studentkoret, Ompagniet, Utenlandske studenters forening, Studentenes kameraklubb, Kristent Forum, Tromsøs målungdom, Samiske studenters forening, NKS, Medersinerforeninga, Universitetets bridgeklubb, Ruppus, Jentegruppa ved IMR, Fiskerifagleg forum fikk hver kr. 1.500,-, Tyske vin-venner fikk kr. 0,-.

Den viktigste saken på SR møtet var utvilsomt den nye velferdsloven, og en hadde derfor ventet en lengere debatt om den nye loven, men den uteble totalt. Grunnene kan være mange, men en slik sak må taes mer alvorlig av SR-representantene. I stedet for å krangle fram og tilbake om en skarve vinforening, burde kreftene heller brukes til og debattere velferdsloven, som tross alt kommer til å binde oss lang tid fremover hvis den blir vedtatt. Vel-

ferdsloven burde derfor blitt tatt opp igjen på nytt i SR som egen sak.

Ellers på SR møtet så ble det gitt en del referater fra de ulike råd og utvalg. Representanten fra samskipnadsstyret orienterte om at bevilgningene til studiereiser vil bli økt fra 1,5 til 1,7 mill kr. Videre ville det bli 5% husleieøkning i 1985.

Su informerte om at det er planer om å utgi en egen brosjyre om alle lag og foreninger på universitetet, slik at det blir lettere for nye studenter å orientere seg i foreningsjungelen.

Kantineforholdene ble også tatt opp, der det ble klargjort at det skulle undersøkes om det kunne være noen interesse for kjøp av klippekort på middag og kaffe, samtidig som det skulle arbeides for å få sunnere mat i kantina. bl.a mere grovt brød for å sitere ordrett.

THAILAND – SINGAPORE

Vi er BILLIGST til ferieparadisene i Østen. Greie vilkår.

NB: Enveis billetter mulig. Bare for studenter og skoleelever.

Priser en vei fra Oslo:

Singapore kr. 3180,-
Bankok kr. 3000,-
Peking kr. 3625,-
Tokyo kr. 3800,-

UNIVERSITETENES
REISEBYRÅ
Breivika · Postboks 865
9001 Tromsø · Norway

LEDER:

Kjenne sin besøkelsestid....

Skibotn seminar og debatt-dag på universitetet er gladelige tegn i tida da vi er i ferd med å våkne. Og bra er det. Øyenutvalget utgjør et angrep på universitetets autonomi og trekker opp linjer fremover for en tvilsom faglig utvikling. Møter vi det ikke i dag vil løpet være lagt for år fremover.

Snart foreligger motmeldinga til Øyenutvalget fra komiteen som studentutvalget nedsatte og det bør bli opptakten til en aktiv periode innen studentpolitikk. Departementet skal ha inn høringsuttalelser senere på våren og vi bør sørge for at studentene i Tromsø blir hørt. Denne gangen.

**Forenede
Forsikring**

AF's STUDENTFORSIKRING-
FORSIKRING TIL MEDLEMSPRIS

Hvis du er studentmedlem i en av AF's (Akademikernes Fellesorganisasjons) medlemsforeninger har Forenede Forsikring et godt tilbud til deg. For en årspremie på kun kr. 225,- er du forsikret for kr. 1.000.000,- ved invaliditet som følge av en ulykkeskade. Dette er et tilbud til spesialpris.

HAR DU BEHOV FOR ULYKKESFORSIKRING?

Svaret på dette spørsmålet er ubetinget- JA! En ulykke med påfølgende invaliditet kan velte dine planer. Avbrutt skolegang, tap av forventet inntekt og økte utgifter kan bli resultatet. Du kan risikere å måtte leve på folketrygdens minstepensjon resten av livet - og dette er ikke mye å skryte av.

HVA MED DITT FREMTIDIGE LÅNEBEHOV?

Hvis du har hatt livs- og/eller pensjonsforsikringer i minst 2 år, kan du som AF-medlem søke om lån til egen bolig på inntil kr. 500.000,-. AF's studentforsikring gir imidlertid ansennitet til finansieringsordningen. Dette betyr at du kan søke om lån relativt snart etter avsluttede studier. TA INITIATIV - SEND INN SVARKORTET OG FÅ VITE MER!

SVARKORT

Fyll ut, klipp fra og send til:

Forenede Forsikring, Boks 207, 9000 Tromsø
Tlf: (083) 83671
 Jeg ønsker nærmere opplysninger om AF's studentforsikring og finansieringsordningene

Navn:

Adresse:

Postnr: Poststed:

Studentmedlem i følgende forening:

**Forenede
Forsikring**

I REDAKSJONEN:

Bent Are Jensen
Kurt Haugli
Marit Larsen
Harald Gjesvik (ansv.)
Berit A. Hansen
Ole Berthelsen (ansv.)
Steinar Johansen
Otto Andreassen (foto)
Johnny Aak
SEKRETÆR:
Bjørn Brox

Adr.: Universitetsforlaget, UB Breivika, 9000 Tromsø

UTROPIA er organ for studentene ved Universitetet i Tromsø og kommer ut 2 ganger i måneden.

Redaksjonen er valgt på et uavhengig radikalt grunnlag.

Annonsepris: Kr. 3,00 pr. spaltemm.

Trykt i 1600 eks.

Trykk: A/S NOR-TRYKK, NARVIK

Utenlandske studenter i Tromsø organiserer seg

UPå Universitetet i Tromsø går det 90 utenlandske studenter. Vahid Ala'i er medlem i den nystartede Forening for utenlandske studenter. til Utropia sier han at foreninga er ment å fungere som ei bru mellom de utenlandske studentene og universitetet. Og aktiv brubygging trengs: «UiTø har ikke kapasitet til å ta imot oss i det hele tatt. I Oslo, Trondheim og Bergen må alle utenlandske studenter på obligatorisk basis ta et ett-årig innføringskurs i norske samfunnsforhold og norsk språk. UiTø er det eneste som ikke har et tilbud for oss utlendinger».

Vahid Ala'i forteller videre at UiTø presenterer seg som et regionalt universitet, men at mange av fagene også er interessante for utenlandske studenter. Forening for utenlandske studenter i Tromsø vil altså at UiTø skal komme opp på nivå med det øvrige Norges land når det gjelder de forhold utlendinger studerer under. Han vil også at UiTø fortsatt skal klare å fylle den kvota Europarådet anbefaler som ideell for europeiske universitet, nemlig at 5% av studentmassen ved de enkelte universitet skal være utlendinger.

BARE

NYTT STYRE I STUDENTSAMFUNNET

Det nye styret i studentsamfunnet, fra venstre: Lena Lande (medisin), Alf Jonassen (medisin), Heidi Walsøe (IMR) Bjørn Erlandsen (IBG) og Trond Dokken (IBG).

På generalforsamlingen til Studentsamfunnet for en måneds tid siden ble et nytt styre valgt. Valgt er vel kanskje et noe for sterkt uttrykk når en ser på måten de er kommet i den posisjon de er nå. Tryglet, truet og bedt med gråt i røsten er vel heller en mer passende beskrivelse på måten de er valgt. Det avtroppende styret hadde sittet i et semester for lenge på grunn

av manglende interesse fra andre på et styreverv i Samfunnet. Oppmøtet på generalforsamlingen var også symptomatisk for de problemer det gamle styret har hatt med å vekke interesse og debatt i Samfunnet. Av ca. 400 medlemmer møtte 14 opp på generalforsamlingen.

Når dette leses har det nye styret antakelig avviklet sitt første arrangement, en visekveld

på Huset. Ellers så planlegger de å arrangere et møte om studentøkonomi i nærmeste fremtid. Det er meningen å arrangere et møte til i løpet av våren, men tema på dette er ennå noe uklart. Det var enkelte på generalforsamlingen som ønsket en mer studentrelevant linje på de tema som tas opp. Styret har latt seg merke av det jfr. tema på første møte.

Spar oss for sandkassa

Politisk kamp på HAM ser jeg som bra og nødvendig - så lenge det går på sak. Men når Øyvind Tjore legger fram et forslag til binding av delegatene til NSU landsting, som i praksis er en utestengning av en politisk gruppering, så nærmer vi oss et sandkassenivå som studentpolitikk litt for ofte har havna på.

Det finnes uenigheter mellom mer sos. front orienterte og NKS vennlige. Inntekts avhengig tilbakebetaling er en av dem.

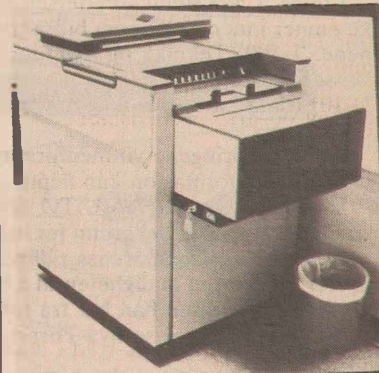
Men hovedmotsetningen går ikke der, den er mellom studenter og stat, samt regjeringens etterplaprerer blant studentene.

UB-hverdag

I over ett år har det vært klaget på tørr luft på ub's lesesal. Hva har blitt gjort? Jo, det er blitt hengt opp fuktighetsmåler, men luften er fortsatt like tørr..... Ellers skrev vi for et år siden

om hvor dyrt det er å få tatt kopier på ub... 1 krone kopien koster det fortsatt. Hvem har ansvaret for å få prisene ned på et akseptabelt nivå igjen? SU eller AU?

Selvfølgelig kan en hissig strid mellom fløyer på venstresida ha en viss underholdningsverdi, men i lengden blir det heller stereotyp. Og jeg er stygt redd for at hvis kverulantene skal få prege HAM vil de snart finne seg ganske ensomme der. De fleste av oss kjenner flisespikkinga på venstresida så godt at vi greier oss godt uten reprise.

STRESS NED, KOM I FORM !

Vårt SOLSTUDIO står til din disposisjon. (Studenter får rabatt!)

Bli brun til sommeren. Vi har 22 solsenger med nye solrør. Boblebad og sauna er selvfølgelig med i prisen.

Storgt. 36, tlf. 85 477
Storgt. 46, tlf. 87 979

RADIKAL STUDENTKONFERANSE I BERGEN

Utropias utsendte var i helga 2.-3. mars på Vestlandet for å undersøke påstanden om at man kan bevege seg fra bedehustak til bedehustak hele veien fra Ålesund til Stavanger. Det såkalte indremisjonsløpet. For denne turmisjonisten gikk det greit helt til Bergen, men i et sprang der fra taket til De Siste Dagers Skinnhellige over til Den Siste Dagens Aller Helligste ble avstanden for voldsom og jeg endte med et brak i De Aller Helligste sponsorplakat på kortveggen: **Gud og Mammon hånd i hånd, sparing er vår hellig ånd**

Himmelske renter i Velstandsbanken

Så hermed anses myte om bedehustettheten på Vestlandet for avlivet, det finns en glippe i Bergen.

Da jeg gjenvant det smule vett og forstand norsk undervisningsvesen ikke har tatt rotta på, fant jeg meg liggende og bite i grasrota. Og siden jeg først var havnet på det nivået, bestemte jeg meg for å like godt krype bort til Radikal Studentkonferanse som samme helg ble avviklet i Bergen for å se om det var noe grasrot der og.

Kamp mellom væpna kamp-linja og fagkritikk-linja i RFF.

Utropia: Harald Gjesvik

Frontene

Som de fleste vet, finnes det rundt omkring på de forskjellige læresteder en rekke fronter/organisasjoner med ulik tilknytning til venstresida. Selv om alle er bærende av den rette lære og sitter inne med den riktige forståelse av Marx m.fl., finnes det blant dem omtrent dobbelt så mange skriftfortolkninger som medlemmer. Og med forbilde i en annen gruppering med lignende problemer og deres Geilo-møter, fant man det ønskelig å arrangere en felles konferanse hvor man kunne utveksle ideer og erfaringer fra radikalt studentpolitikk og søke å legge en strategi for fremtiden. Samt opprette et kontaktnett mellom frontene.

Tre fronter hadde deltatt i de forberedende møtene som hadde lagt opp programmet.

Radikal felles front (RFF) ved universitetet i Bergen.

Sosialistisk Front (sos.front) ved universitetet i Oslo og Alternativet i Landslaget for norske lærerstudenter (LNL).

Ellers møtte på konferanse Venstrevind fra Trondheim og Sosialistisk front ved distriktshøyskolene, samt en fire mann/kvinnestærk delegasjon fra Tromsø, som nærmest må karakteriseres som; hver kvinne/mann sin front.

Konferansen

Konferansen gikk over to dager, lørdag var det innledere utenfra: Thorvald Gran, statsviter ved universitetet i Bergen, med bakgrunn som studentopprører i slutten av 60-åra, positivismedebatt, EEC kamp og fortsatt aktiv i ml-bevegelsen. Kjell Høybråthen nestformann i klubben på Solheimsviken, tidligere student.

Og til slutt, Thor Halvorsen, statsviter og forsker.

Jeg skal prøve å gå inn på det jeg oppfattet som en felles, og til dels fra venstresida, ny tråd i det de sa. Alle fremhevet det homogene i den sosialdemokratiske norske stat og hvordan Arbeiderpartiets lange maktmonopol hadde ført til forakt for arbeiderklassen og en uhemmet dyrking av undervisningssamfunnet. Samt at den politiske og organisasjonsmessige ensretting hadde ført til en avideologisering av venstresida. I slutten av 60- og begynnelsen av 70-åra kom så en importert opprørs bevegelse inn blant studenter og arbeidere. Og som så ofte svingte pendelen over. Plutselig var arbeiderklassen den eneste forvalter av sannheten og det å være student/intellektuell fikk noe lett tvilsomt over seg. Universite-

To av innlederne, Thorvald Gran fra Univ. i Bergen og Kjell Høybråthen (til høyre) fra Solheimsviken.

tene var en bastion for den borgerlige ideologi og motsetning radikale studenter/tradisjonelle akademiske miljøer var stor, til dels total.

I dag, etter år med stagnasjon og tilbakegang, er det nødvendig å stikke fingeren i jorda og stake ut en ny kurs for de kommende år. Ikke minst må man finne en naturlig balanse i forholdet arbeiderklassestudenter. Selv om det for sosialistiske studenter er naturlig å se på arbeiderklassen som den ledende klasse, er det nødvendig å ta oppgjør med antiintellektualismen og lære seg å verdsette det verdifulle i universitetsmiljøet.

Reis en ny positivismedebatt

Især Thorvald Gran fremhevet at i dag var det viktig å ta vare på de pluralistiske og liberale sider som universitetene enda har. Han fremhevet hvordan den tradisjonelle friheten innad i universitetene er blitt systematisk undergravet helt fra Ottosen-komiteen. Distriktshøyskoleutbygginga osv. for over ti år siden. (Hvor vi i Tromsø i dag kanskje opplever det groveste angrepet på universitetets selvstendighet med Øyen utvalget). Så langt gikk Gran i å understreket de viktige med å forsvare den akademiske frihet, at enkelte etterpå mumlet om at; nå må vi reise parola om en ny positivismedebatt. Her klarte man å diskutere Marx' arbeidsmetoder: Bygde han på den borgerlige empiri, eller utviklet han et nytt sett begreper som sto i motsetning til de gamle læresetninger. (De som ikke helt forstår hva jeg skriver om her, kan ta det med ro, det er bare litt mimring for de gamle).

Den eksakte kunnskap

Kjell Høybråthen, som representerte fagbevegelsen, tok en kritikk av venstresida dogmatiske innflytelse de senere år. Det finnes ikke noe mer forutsigbart enn den norske venstresida, hevdet han, og mente at studentene måtte våge å gå løs på nye problemstillinger. Det studenter og intellektuelle kunne gjøre for å tjene arbeiderklassen, var ikke å trække i oppgatte partistor, men å tilegne seg eksakt kunnskap som var relevant til dagens problemer. Skal venstresida vinne fram, må den kunne ta stilling til f.eks. hva som skal skje med gassen i Nordsjøen og ikke overlate slike viktige spørsmål til de reaksjonære.

Man må være beinhard individualist for å jobbe godt kollektivt, var hans provoserende spissformulering til konferansen.

En kort plenumsdiskusjon viste at stort sett var det enighet om en mer dogmatisk innstilling til de sosialistiske teoretikere. De fleste sa seg enig i behovet for å styrke fagene/fagkritikken, men flere stilte seg tvilende til for sterk tro på den objektive viten. Det ble også etterlyst en bedre politisk skolering og en bredere debatt blant sosialistiske studenter.

Og grasrota da?

En plenumsdebatt preges naturlig av de drevne pamper, så det var derfor med en viss forventning jeg gikk til gruppediskusjonene, ville grunnplanet komme fram der. Svaret blir nok dessverre stort sett nei. Med et utgangspunkt i å skulle diskutere venstresidas problemer i dag og politikk fremover, var det nettopp savnet av grasrota som ble fokusert. Vi besitter vervene, har en kjerne av pamper, men hvor er bredden?, ble et gjennomgående spørsmål. Også om det var verdt å bruke tid og krefter på å administrere systemet hvis det gikk på bekostningen av mulighetene til å drive politikk, ble tatt opp. Mange var redd for at man mer vernet pamper til verv enn medlemmer til å diskutere hvilken politikk man skal føre i vervene.

Jeg avslører ingen hemmelighet når jeg forteller at problemene ikke ble løst i denne omgang.

Andre dag

På søndag var det studentene selv som holdt innledningene. Knut Brandrud fra venstrevind tok opp hva vi kan gjøre for å møte Regjeringas melding om høyere

utdannelse. Anne Kjersti Bjørn fra RFF la fram en kampanje for å møte den høye strykeprosenten blant studenter i dag. Øyvind Tjore, Tromsø, fortalte om det spesielle ved universitetet vårt og gikk især grundig inn på Øyenutvalget og hva den kan bety.

I gruppediskusjonene etterpå delte man seg etter interesse på forskjellige områder. Selv deltok jeg i gruppe om velferdsorganiseringa og det var tydelig at det er flere enn oss som trenger å diskutere samskipnadspolitik. Alt dette er høyst viktige og aktuelle emner, men de bør heller diskuteres konkret her, med deltakelse av de involverte personer, enn komme som referat fra et seminar. Jeg lar dem derfor ligge.

Summa summarum

Jeg har en sterk følelse av at det er noe visst rotete over denne artikkelen, men det er kanskje en korrekt oppsummering. Seminaret ga meg flere spørsmål enn svar, uten at det er sagt til forkleinelse. Det er så mye uavklart innen studentpolitikken i dag, at det beste vi kan gjøre, er å få fart på den diskusjonen som så smått har tatt til det siste året.

...OG ETTERPÅ VAR DET DANS

På lørdagskvelden var det sosialt samvær, som startet med at frontene presenterte seg selv med skjetsjer.

Først ut var RFF som presenterte sin fremvekst og sine fløyer. Øko-frik, proletar-frik, væpna kamp-frik, fagkritikk-frik m.fl. slåss seg i mellom og mot stat og kapital. På allmøte over halvliterne i Hula (trad. studentsted i Bergen) nådde de fram til en foreløpig sntese ved å vedta væpna fagkritikk. Men veien fram dit har vært lang og hard.

Sos.front, som i stor grad består av sentrale NSU pamper, presterte en allsang som var fæl nok til å gå til topps på norsktoppen, eller vinne den norske grand prix-finalen. Budskapet var at om det kan gå så som så med det meste, så veit man da i hvert fall å holde på posisjonene: I Løkkeveien er det godt å være (Adressen til NSU sentralt).

Venstrevind gjorde umåtelig lykke med en Hamlet monolog. I urolig trav foran pu-

blikum vandret frontens representant mens han prøvde å enes med seg selv om hva de mente: Sosialister, ja det er vi det vil si, kanskje noen derimot for brukerstyring, hvis da ikke ... eller, men på den andre ... To be or not to be.

Øyvind Tjore fulgte opp med å presentere Tromsøs fronter, eller mangel på sådanne. Ved siden av enkelte enmannsfronter var det særlig SRFV som sto sterkt i byen vår: Sosial Radikal Fellesvin, med møtested innerst i Prelatens lokaler. Årsmøte avholdes fire ganger i semestret, med mølje som obligatorisk. Og til mølje er øl obligatorisk, og til øl er aqevitt ... osv.

Senere var det allsang, og alle har ikke glemt de gamle kampsangene fra 70-åra. Det gjør et uutslettelig inntrykk når 50 studenter synger: ... slutt opp kamerat ... du som også er proletar. ...

og etterpå var det dans.

HOVEDALLMØTE

Nok en gang fikk vi et hovedallmøte som hadde relativt bra oppmøte. Ca. 75 studenter hadde møtt opp på det siste HAM 27. februar. Til tross for et jevnt bra oppmøte de siste allmøtene må en ikke si seg fornøyd med det. Det er ennå bare en liten del av studentene som engasjerer seg. Målet må være at Auditoriet på UB blir for lite. Til neste år må HAM legges til Fokus, la oss håpe det.

Møtet ble også preget av et ordstyrebord som ikke alltid helt var på høyde med situasjonen. Gang på gang var det usikkerhet om hvilken avstemningsprosedyre som skulle gjennomføres. Det må være mulig å få klarhet i hvilke regler som skal gjelde slik at ikke den usikkerhet som rådde sist gjentar seg. Det må også være mulig å begrense taletida på alle innlegg og at en setter strek på et tidligere tidspunkt i debatten. Møter som varer i 4 timer i et auditorium med dårlig luft er ikke noe som virker like tiltrekkende på alle.

Kurt Haugli

Lillegull Hjelde Hansen og Øyvind Tjore.

Tilspisset politisk kamp på HAM

Et forslag som var lagt fram til binding av våre delegater til NSU landsting delte langt på vei HAM i to fronter. Selve forslaget som forelå i utgangspunktet, og som var fremsatt av fem enkeltpersoner, var det relativt bred enighet om, men to tilleggsforslag fikk fram de politiske motsetningene.

Original forslaget var delt i tre punkter; en om utdanningspolitikk, en om velferdspolitik og en om studiefinansiering. Bortsett fra at HAM gikk inn for å stryke et punkt under utdanningspolitikk som var uklart og hevet kravet til statstilskudd til nybygg fra 60% til 100, var de fleste enig i kravene.

Men, under punktet studiefinansiering ble det satt fram et forslag fra Lillegull Hjelde Hansen om å foreta en prioritering av de økonomiske kravene. I stedet for en uprioritert liste med fem økonomiske krav, ønsket hun å

sette økning av kostnadsnormene øverst og inntektsavhengig tilbakebetaling sist. Dette ble begrunnet av henne og andre med at det var usikkert med krav som staten senere fritt kunne justere. Dessuten ble det sett på som for lite offensivt å bare stille krav om omfordeling mellom studentene, uten at staten økte rammene.

Dette ble sterkt imøtegått fra flere hold, bl.a. av Jens Bjørnåvold. Han fremhevet at tilbakebetalings vilkårene allerede var så dårlige at mange ikke klarte og oppfylle dem. Et annet punkt for, var at fagbevegelsen var i ferd med å ta opp kravet, og at man dermed hadde en sjanse til å få langt større styrke bak.

HAM sa seg enig med han og opprettholdt en uprioritert liste med 33 mot 16 stemmer.

Utropia: Harald Gjesvik.

Mer kraftig ble motsetningen da Øyvind Tjore stilte følgende tilleggsforslag: «Delegatene bindes til å stemme på radikale student representanter utenfor NKS (Norges Kommunistiske Studentforening). Trond Trosterud som er medlem av NKS beklaget denne personifiseringa av debatten og sa han stilte som representant for studentene i Tromsø ikke NKS. Øyvind Tjore svarte at det rett nok ikke var fronter i Tromsø, men at når AU skulle velges på landstinget kom det til å bli et valg mellom forskjellige fronter. Han trakk og fram NKS nedprioritering av kravet om inntektsavhengig tilbakebetaling.

Forslaget falt med 28 mot og 15 for.

At representantene i det hele skulle bindes ble vedtatt med ingen mot og 5 avholdene.

Kritikk av saksgangen for Øyen-utvalget

HAM vedtok mot en stemme en skarp kritikk av den saksgangen som hadde vært ved oppnevningen av og arbeidet til Øyen-utvalget. I denne omgang var det ikke innholdet som skulle behandles, men kun de ytre forutsetninger.

Det heter bl.a. i resolusjonsteksten:

«Med Øyen-utvalget er denne autonomi (universitets, min anm.) satt til side for universitetet i Tromsøs vedkommende. For første gang har et eksternt utvalg grepet direkte inn og satt Universitetets styringsorganer ut av spill. De viktigste ressursprioriteringer ved Universitetet siden begynnelsen av 1970-årene er dermed gjennomført uten at universitetsmiljøet har deltatt».

Uttalelsen ble også vedtatt som høringsuttalelse til departementet. Man trodde da SU skulle uttale seg direkte til departementet, men det viste seg senere at det kun er universitetet som er høringsinstans for departementet og SU kan kun uttale seg til universitetets organer; styre og ting. Dette betyr at vi har tid til å behandle hele Øyen-utvalgets innstilling for departementet skal ha inn høringspapirene, og det er å håpe at SU har et skikkelig opplegg til debatt klart før neste HAM. SU har jo alt fått utsatt tidsfristen som universitetet hadde satt, 8. mars, og departementet skal ikke ha inn høringene før senere på våren. Så vi har den tiden vi trenger til en så viktig sak nå.

NSU må prioritere studentfinansieringa

HAM sluttet seg til et forslag fra Trond Trosterud om at studiefinansieringa blir egen sak på NSU's landsmøte. I de foreløpige sakspapirer til landsmøte er studiefinansieringa ikke fremmet som egen sak.

KAMP OM DELEGATPLASSENE TIL NSU'S LANDSTING

Den saken på HAM som kanskje var sett fram til med størst spenning var antagelig valg av delegater til NSU sitt landsting.

av kandidatene som ikke gikk inn for inntektsavhengig tilbakebetaling som en hovedsak, men en mer generell linje tapte om en skal bruke et slikt uttrykk. Det var i første rekke kandidatene som tilhørte NKS (Norges Kommunistiske Studentforbund); Hanne Davidsen, Atle Pedersen og Trond Trosterud som mente at en slik prioritering ikke var riktig. Det må dog presiseres at Hovedallmøtet ikke bandt kandidatene til en slik prioritering.

Ellers så ble alle spurt hvordan de ville forholde seg til en fremtidig mulighet for at alder (25 år) og 5 års yrkespraksis skulle være nok til å starte et universitetsstudium. De fleste kandidatene stilte seg positivt i utgangspunktet til saken, men hadde visse betenkeligheter.

Tromsø-studentene har fire representanter på NSU's landsting. Til disse fire plassene stilte det 9 kandidater, Hanne Davidsen, Lil-

legull Hjelde Hansen, Trond Trosterud, Atle Pedersen, Hege Raastad, Kari Hesselberg, Stein Ole Hansen, Øyvind Tjore og Hans Kristian Hernes.

PRESTASJONSRUNDE

Alle kandidatene måtte presentere seg selv for HAM og vise hvordan de forholdt seg til enkeltsaker som antagelig ville være aktuell på NSU's landsting. Blant annet måtte de vise hvilken holdning de hadde til studiefinansieringa og spesielt hvordan en skulle prioritere: om inntektsavhengig tilbakebetaling av studielånet skulle være en hovedsak i fremtida for NSU eller om en skulle legge seg på en mer generell linje.

Dette ble et sentralt spørsmål under presentasjonsrunden. De

VINNERE

Valgt som delegater ble Lillegull Hjelde Hansen (IMB),

Hans Kristian Hernes (ISV), Øyvind Tjore (ISV) og Hege Raastad (IMB). Det valg som HAM gjorde kan tolkes i retning av at en partipolisering av studentpolitikken ikke er ønskelig. Ingen av de valgte delegatene ga uttrykk for partipolitiske preferanser og ingen av de som gjorde det ble valgt. Det er vel kanskje litt drøyt å påstå at medlemskap i NKS gir partipolitisk slagside, men gjennom medlemskap tar en tross alt et klart politisk standpunkt. De som ga et slikt inntrykk var Hanne Davidsen, Trond Trosterud og Atle Pedersen fra NKS og Stein Ove Hansen som AUF politiker.

Alle sammen ga uttrykk for at de ville arbeide på tvers av eventuelle partipolitiske preferanser, men dette til tross, valgt ble de ikke.

Vi ønsker de valgte delegatene lykke til og de som ikke ble valgt «better luck next time».

Resolusjonsforslag & tolkninger

Et av de heteste sakene på hovedallmøte var det nå så mye omtalte resolusjonsforslaget som rettet en tildels sterk kritikk mot samskipnadsrepresentantene. Det er en sterk diskusjon på HAM hvorvidt opplysninger har blitt holdt skjult eller ikke. Etter en avstemning over forslaget ble det flertall for at resolusjonen skulle stå i sin helhet. Det skulle ikke fjernes den setningen som lyder «Har holdt, skjult». Den står fortsatt ved makt.

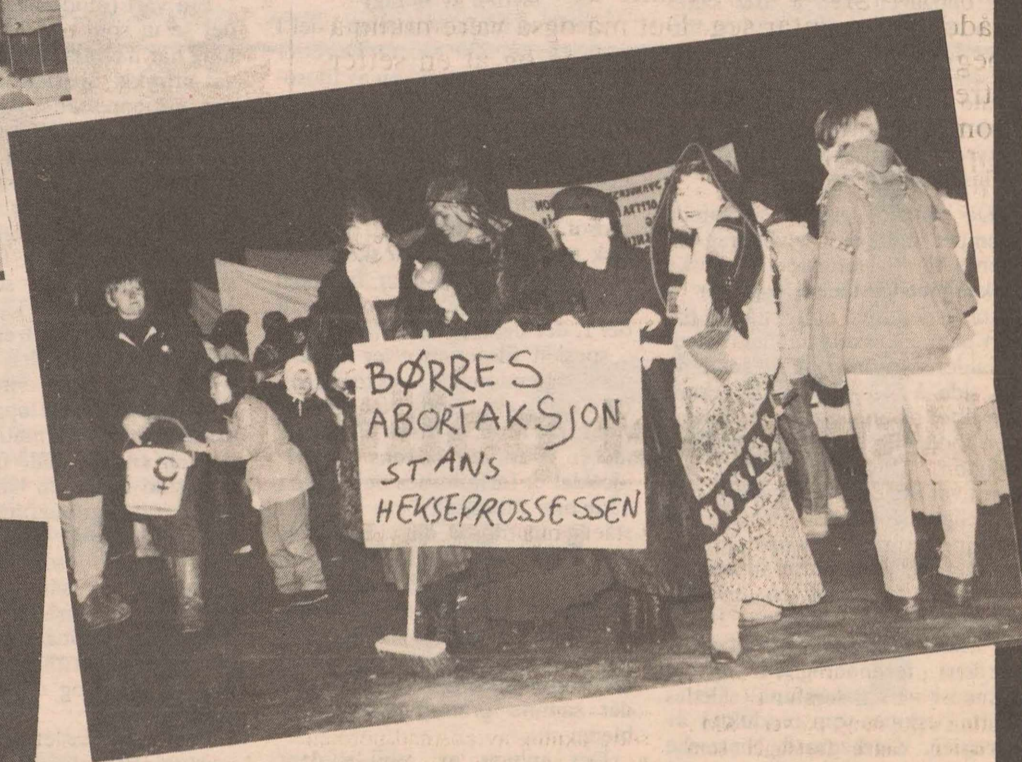
I en kommentar sier Tor Ødegård at han er enig i den generelle delen av vedtaket (at informasjonen skulle vært bedre), men ikke enig i at ting har blitt holdt skjult.

8. mars

Av: Anne Marta Sørnes og Marit Larsen

Vi är många
vi är hälften
av alla människor i stan
av alla här i landet
Vi är många
Vi är hälften
Ja, hälften av alla som finns
är kvinns

Men om vi bara är en och en
i våra hemmaceller
då är vi inte många
och inte starka heller
Ty om vi gömmer bort oss
i varsin liten egen cell
då kan vi inget göra
och snart nog är det kväll

Det var bra oppslutning om 8. mars-toget med ca. 700 deltakere, noe som var bra økning fra i fjor. En av grunnene kan være det fine været med mildvær og sol, men den viktigste og gledeligste grunnen er at kvinnesaken igjen er blusset opp. Kvinner ser at det nytter å kjempe.

Etter toget ble det holdt to appeller på Torgsenteret, der det ble snakket om kvinners situasjon/levestandard i Chile, og om 6-timers dagen.

Kvinnefronten arrangerte fest på Kulturhuset kl. 20.00 om kvelden. Det var forholdsvis bra oppslutning, men i alle fall halvparten av stolene var ledige og mange

flere hadde vært ønsket. Likevel var stemningen god, og Gro Morken greide oppgaven som festtaler utrolig bra. Hun fikk med mange viktige kvinnesaker som er kjempet for og som fortsatt kjempes for, blant annet kvinneundertrykking, 6-timersdagen, pornokampen, gratis daghjem, kvinnene ved Hillesland, kvinneidrett, kvinners seksualitet og lesbiske kvinner. Hun avsluttet sin tale ved å referere disse ordene av Aruna Roy - «Hver gang jeg er sammen med kvinner, får jeg tro på verden».

Ellers deltok blandakoret Nordaførr og Sosialistisk

kor. Skuespiller Kjell Kristensen leste en novelle, Sissel Kvambe sang og spilte. Jazz ble det også av Tage Løf og Merete Mikkelsen, mens Ragnar Olsen, Hanne Bjørklid og Jon Andreassen dannet egen gruppe. Det hele ble avsluttet med teatergruppa Raska På som fremstilte fire forskjellige mannsroller. Senere på kvelden og natta var det nachspiel på Prelaten. Ingen tvil om at det var en vellykket kvinnedag.

Appell ble holdt av Noelia Velasques, en politisk flyktning fra Chile. Hun snakket om de chilenske kvinners vanskelige stilling, ved at de

er utsatt for dobbel undertrykking - fra samfunnet, og det å leve under et diktatur.

Kvinnene i Chile kjemper i dag mot diktaturet, og Noelia oppfordra oss til å støtte kampen i El Salvador, Guatemala og Argentina, og til å støtte oppbygginga av Nicaragua, og å kreve USA ut av Latin-Amerika.

Den andre appellen ble holdt av en representant for kvinnegruppa i Norsk Grafisk Forbund. Her var

6-timersdagen tema. For henne ville 6 timers arbeidsdag føre til en bedre hverdag - i arbeid og i heim, og gi henne mulighet til å delta i aktiviteter utenfor hjemmet. En 6 timers dag uten lønnsreduksjon vil gi en større mulighet for kvinner til å forsørge seg selv, i motsetning til dagens alternativ - halv dag. Hun avslutta med et krav til LO om å ta 6-timersdagen alvorlig.

BRILLER

OPTIKUS
MAGNUS JACOBSEN
Inneh. Optiker Stein M. Jacobsen
Fr. Langes gt. 20 · 9001 Tromsø

'Slå på tråden'
HAIRPORT
FRISERSALONG

Tlf. 87 170

Sosialesekretær

Ta kontakt hvis du trenger råd og veiledning ved personlige og sosiale vanskeligheter eller studieproblemer som ikke er faglige.

Du kan også be om informasjon av forskjellig art og få vite hvor du kan henvende deg i helse- og sosiale spørsmål og juridiske saker.

Sosialesekretær Ann Torunn Olsen, Roald Amundsens pl. 1 (Berg-bygget) kl. 09.00-15.00.
Tlf. 81 012. IMR, Breivika, C-109, kantineinngangen, torsdager 11.00-15.30.

FILOSOFIHISTORIE PÅ EN NY MÅTE

«Filosofi er i sin enkleste form en kamp mot et kulturelt selvbedrag i forsøket på å gi en alternativ forklaring på menneskets tilhørighet i verden». Slik åpner forfatterne Hjørdis Nerheim og Viggo Rossvær forordet i sin nye «Fi-

losofiens historie. Kulturen som virkelighet og selvbedrag». Med det har de også antydnet perspektivet som benyttes i bokens hoveddel: Filosofien går ut på å realisere et pro-

Av Erik-Oddvar Eriksen
og Jarle Weigård

Gang på gang har den kulturelle utvikling brakt menneskene til skilleveier hvor virkeligheten ikke lenger synes å bli fullt ut forklarlig ut fra samfunnets tradisjonelle visdom. Filosofien har vært den aktivitet som har tatt på seg oppgaven med å riste samtiden ut av vanetenkningen og forsøke å fundere den kulturelle selvforståelse på et nytt grunnlag. Dette er ifølge boken filosofiens overordnede prosjekt, noe som betyr at de enkelte løsningsforsøk er historisk betinget.

De antikke greske filosofene kjempet mot det selvbedrag de mente lå i samfunnets mystiske virkelighetsforståelse, og for å erstatte den med en forståelse basert på menneskets intellekt. Midtaldertidens store tenkere søkte på sin side å reformulere grekerne sine innsikter på en måte som gjør verden forståelig i lys av den kristne religion. Descartes, Hume og Kant var ute etter å gi menneskets virkelighetsforståelse en ny forankring, etter at den nye naturvitenskapen hadde kuttet forbindelsen mellom dagliglivets erfaring og vitenskapelig kunnskap. Hegel og Marx var primært opptatt av verdens foranderlighet, og at mennesker og samfunn således måtte begripes som produkter av historien. Kierkegaard, Nietzsche og Heidegger søkte alle svar på spørsmålet om menneskets tilhørighet i verden, noe som må sees på bakgrunn av at det moderne samfunn hadde slakket på tradisjonens bånd (f.eks. de religiøse), og dermed stilt det enkelte individ overfor grunnleggende valg. Endelig reiste Wittgenstein anklagen om selvbedrag mot hele den filosofiske tradisjon, fordi den ikke hadde evnet å trenge gjennom til den virkelighetsforståelse som bare en studie av språkets funksjon kan åpne for oss.

Selv om utgangspunktet altså grunnleggende sett kan sies å være

det samme, kommer de enkelte filosofer fram til forskjellige svar. Slik betraktet er derfor ikke filosofien ett prosjekt, men mange. Det er det som overhodet gjør det meningsfullt å snakke om en filosofiens historie.

Nytten av filosofi

Dette er innfallsvinkelen i del I som er på 230 sider. Deretter gjennomgår man rekken av filosofer fra Sokrates til Wittgenstein på nytt i helt korte kapitler med et mer allment utgangspunkt: Siktemålet er å skissere noen hovedproblemstillinger hos den enkelte filosof. Denne delen er pedagogisk meget nyttig for å skaffe seg et overblikk. Dessuten fungerer den som et korrektiv i forhold til del I, der de enkelte forfatterskap – spesielt filosofien etter Kant – ikke gjennomgås systematisk, men med vektlegging på bestemte sider. De før-sokratiske filosofene møter vi først i bokens del III, idet det er forfatterens oppfatning at denne filosofien bare blir forståelig qua filosofi om vi betrakter den i lys av den filosofien som kom etter den: Det er kun etter å ha studert Aristoteles' naturfilosofi at vi kan se Thales' berømte påstand «alt er vann» som det første famlende forsøk på å løse det samme grunnleggende problem.

Det enhver ex. phil.-student spør seg om idet han pliktskyldigst åpner en lærebok i filosofiens historie, er vel: «Hvilket utbytte vil jeg ha av å lese dette?» Svaret fra de av oss som tror på filosofiens berettigelse som allmenndannende akademisk disiplin, må være så banal som at fortidens store tenkere har ting å si som i høyeste grad angår oss i dag, både som fagmennesker og samfunnsmedlemmer. En innføringsbok i filosofihistorie må bedømmes etter hvor overbevisende den greier å underbygge denne påstanden.

Etter vår mening består denne boken testen med glans.

Kultur og filosofi som selvbedrag

Filosofien spiller nemlig en viktig kulturpolitisk og tradisjonsformidlende rolle. Enhver ny epoke må innta et nytt forhold til sin fortid. Bare slik kan det nye legitimeres og gis varig verdi. Hver ny europeisk tankeretning har således redefinert og omfortolket sitt forhold til den antikke filosofi fra stadig nye posisjoner og perspektiv.

Fra vårt (moderne) ståsted kan det se ut som om denne fortolkning har nærmet seg et mer adekvat uttrykk. Spesielt når det gjelder erkjennelsen av naturen og evnen til å takle naturlovmessigheter, er det vanlig å snakke om vitenskapelige fremskritt. Når vi imidlertid ser hvilke offer disse bestrebelsene på å kontrollere naturen har ført til i form av instrumentaliserings av sosialt liv og økologiske kriser, kan en stille spørsmål ved selve fremskrittsideen. Kanskje må den teknisk-instrumentelle eller vitenskapelige rasjonalitet holdes opp mot visse estetiske eller normative standarder når en skal måle fremskritt. I den grad filosofien har bidratt til en ensidig legitimering av det naturvitenskapelige fornuftsbegrep, viser det at filosofi ikke bare er avsløring av samfunnets selvbedrag, men også kan være et bidrag til kulturelt bedrag, den kan gi en falsk fortolkning av menneskets plass og eksistens i verden.

Dette spørsmålet vies bred oppmerksomhet. Forfatterne har i den forbindelse valgt å se filosofihistorien fra et bestemt ståsted, istedenfor å henfalle til en falsk «nøytralitet»: Kort fortalt oppfatter vi bokens hovedbudskap å være at det naturvitenskapelige/teknologiske verdensbildet som siden renessansen i stadig større grad har dominert de vestlige menneskers bevissthet, ikke er det eneste mulige – og neppe heller det «riktigste». Forut for all naturvitenskap ligger samfunnet som menneskenes språklige og kulturelle fellesskap. Derfor må det naturvitenskapelige prosjekt vurderes i lys av den sosiale er-

faring, istedenfor at man måler samfunnet med naturvitenskapelige mål. Det naturvitenskapelige verdensbildet kan sies å være vår kulturs store selvbedrag, og for å kunne opparbeide en distanse til det som gjør en kritisk stillingstagen mulig, trenger vi begreper og teorier som ser virkeligheten på en annen måte. Etableringen av et slikt alternativt verdensbilde er hovedprosjektet til de etterkantse filosofer som boken omtaler. Men dette perspektivet gjør også de store greske filosofene høyst aktuelle: Sokrates og Platon med sin forståelse av samfunnet som et forpliktende moralsk og språklig fellesskap, og Aristoteles med en naturforståelse som skiller seg avgjørende fra vår egen teknologiske.

Relativisme?

Nerheim og Rossvær har altså villet problematisere allmengjøringen av det naturvitenskapelige erfaringsbegrepet gjennom å gyliggjøre andre erfaringsdimensjoner ved virkeligheten. Men prinsipielt sett synes siktemålet å være videre: I et slikt perspektiv blir det også viktig å advare mot filosofiske prosjekter overhodet som sikter mot å bringe virkeligheten under en teoretisk fellesnevner, med de ambisjoner om å gi endegyldige svar som dette gjerne medfører. Slike forsøk på filosofisk systembygging kan spores i hele filosofihistorien fra Platon til Hegel og Marx. Og mot slike intensjoner kan man med styrke rette den lærdom spesielt Heidegger og Wittgenstein har bidratt med: All begrepsliggjøring hviler på før-teoretisk livsverden erfaring. Virkeligheten unndrar seg uttømmende begrepskategorisering. Denne innsikten må sees som et viktig korrektiv til vitenskapene generelt og filosofien spesielt.

Spørsmålet er imidlertid som forfatterne selv er inne på i omtalen av Wittgenstein – om ikke dette perspektivet isolert sett bare løper ut i en relativisme: Risikerer vi ikke her at den filosofiske og vitenskapelige rasjonalitet løser seg

opp i et diffust erfaringsbegrep? Er det da i tilfelle mulig å tro på at det har skjedd noe erkjennelsesmessig fremskritt i de to og et halvt tusen år filosofien har eksistert? Dersom Wittgenstein har rett, at det er gjennom språket vi må søke den virkelige erkjennelse, bør vi kanskje også undersøke om ikke språket kan gi inntak til et rasjonalitetsbegrep som kan stå som alternativ til det endimensjonale naturvitenskapelige. At altså språket ikke bare viser til en grunnleggende erfaringsdimensjon ved tilværelsen, men også viser oss prinsippene for en like grunnleggende fornuftsdimensjon.

Men Wittgenstein prøver ikke å overbevise oss om at fornuften har noe slikt allment grunnlag i språket – eller noe annet sted.

Det gjør heller ikke denne boken. Spørsmålet om erkjennelsesforutsetninger blir derfor i noen grad stående uavklart.

Forfatterne har åpenbart hatt som målsetting å begrense bokens omfang til et nivå som tilsvarer filosofihistoriepensum til ex. phil. Dette har ført til at mye som man ellers er vant til å finne i en filosofihistorie her er utelatt. Det mest åpenbare «hull» i så måte er vel den store systembyggeren Spinoza, som hverken er viet noe eget kapittel eller nevnt i omtalen av andre filosofer. Enkelte steder i teksten kan nok også knapphet-formuleringene føre til at poengene ikke alltid kommer like klart fram; særlig syntes vi det gjorde seg gjeldende i kapitlet om Descartes (mens derimot de påfølgende omtalene av Hume og Kant er briljante): Personlig hadde vi nok også satt pris på en noe bredere omtale av Hegel enn de sju sidene han er blitt avspist med i hoveddelen. Men slike og andre begrensninger lar seg sikkert forsvare ut fra bokens rammer, formål og perspektiv.

Alt i alt: En vellykket nyskaping. Hederen bør også gjelde Klaus A. Nordbys flotte farveillustrasjoner. De er nesten verd bokprisen i seg selv.

GENERALFORSAMLING MED FORVIKLINGER

Utropias utsendte hadde den glede og få være til stede på årets store happening, nemlig generalforsamlinga i studentforeningen Ruphus, Tromsøs svar på deltagjengen. Foreningen for ekte mennfolk som ikke spiser klisj, men bare drikker brus, skal vi tro de utlagte sakspapirer.

Forsinkelser:

Vi ankommer presis og setter oss strategisk til med oversikten over det meste. I rommet på IMR hvor gen.forsamlingen skal holdes, er det ankommet ca. 25 – 30 kvinner og menn (menn i stort flertall) som skal ta del i de verbale utskielene som en slik forening må ha, når de ikke deltar i andre utskielser, utover det å drikke brus. Møtet blir forsinket fordi at sakspapirene ikke er trykt ferdig enda. Vi får vite at det nye styret driver og kopierer på harde livet i kjelleren, så de kommer nok snart. Vi smører oss med tålmodighet, og spør forsiktig om ikke sakspapirene skal være utsendt i rimelig tid før møtet begynner, men får til svar at det er ikke så nøye, en må ta det som det kommer.

Møte og møteledelse:

Mens vi venter bæres det stadig inn rekekasser, loff, majones og brus. Mens vi stadig venter på møteledelse og sakspapirer, fortæres det store mengder brus. Denne brus består tydeligvis av to typer, den ene er lysebrun på farge og den andre er kvit, og kommer helt fra myseldalen i Tyskland. Endelig får vi fremlagt sakspapirene og møteledelsen har tatt plass. Det er vanskelig og se hvem det er, fordi en må ligge med hodet lavt for ikke å få korker i ansiktet, som det stadig suser en mengde av over hodene på oss. Vi merker oss med en gang at godkjenning av innkalling på dagsordenen allerede er ferdig utfylt, at den er godkjent under tvil, slik at medlemmene slipper å stemme over det. Det ble valgt ordstyrer og referent under stor applaus.

Årsmelding

Ut i fra årsmeldingen går det fram at formålet med Ruphus er at de «skal ivareta IMR-studentenes sosiale interesser og stimulere til økt aktivitet på den sosiale siden av studenttilværelsen. Dette innebærer arrangement som: Populærforelesninger, fester, kantinekvelder, ekskursjoner og turer, kurs og annet av interesse». Vi kan opplyse om at i hvert fall en av forelesningene ble holdt av bryggerimesteren fra Mack bryggeri. Vi lurte sterkt på hva han foreleste om, kanskje det var forelesning om hvordan en brygger jubelbrus. En må også få lov til å lure på hva kantinekvelder inneholder for slags aktiviteter. Når det gjelder ekskursjoner og turer, så er det vel turer i skog og mark for å se på humla.

Videre går det fram av årsmeldingen at man i samarbeid med F.

Nansen (kan det ære Fridtjof Nansen fra polhøgda) gikk til innkjøp av gensere og T-skjorter. Dette foretagende ble en stor suksess og lageret ble raskt revet vekk. Overskuddet av dette ble kr. 21,-. Ja, det er tydelig at F. Nansen fikk solgt unna Polgense sine sine som han hadde til overs

Gen. forsamlingen i Ruphus like før valget.

fra ekspedisjonen i året ørten atten.

Valg

Årsregnskapet, som er delvis profft utført, inneholder en del regnefeil, men ellers er det ikke noe spesielt å bemerke utenom det at under posten: Tomgods er det kr. 37.014,75 – utgående, og salg av brus 01.33.682, 25 – kr. 01. er vel 682,25.

Stemningen i lokalet er stadig stigende, og tiden er nå inne til å foreta valg på nytt styre. Men plutselig blir det vilt kaos og lat-

terutbrudd, for det viser seg at det var en del som ikke hadde betalt kontingenten, og dermed ikke val stemmeberettiget. Men dette problemet ble raskt løst ved at de kandidater som fikk sterkest applaus ble valgt. Det hele endte med at det nye styret og årsmeldingen ble enstemmig vedtatt. For at rekene ikke skulle råtne bort, og brusen ikke miste kullsyra, ble generalforsamlingen forlenget til kl. 06.00. Man forlater en slik generalforsamling med følgende teori: Mandager er jævlige, men på tirsdag stunder det til helg.

KRAV!

Det hender ikke ofte, men det kan vel saktens slumpe ... at jeg fremdeles blir overrasket over utspill fra forskjellige studentpolitiske grupperinger. Denne gang var det en løpeseddel med overskriften: **STILL KRAV!** i store, lyseblå bokstaver som tiltrakk oppmerksomheten. For hvem sto ikke som underskriver? Tromsø moderate studentforening, sto det nedst på arket i samme uskyldsblå farge. Jøss, har de reaksjonære utvidet sitt vokabular, tenkte jeg, og tok med meg et eksemplar til nærmere studie.

Jeg har alltid trodd at reaksjonære politikere har samme forhold til ordet krav som skipsredere, fabrikkere og andre kuppklippere har til profit. «Den

ne såkalte profitten» sier bestandig skipsreder Dittlull Duttlsen hvis han blir presset i et intervju og viser tydelige tegn på behov for titalakk eller annen syrenøytraliserende middel.

«Disse såkalte krav vil jo bare forhindre at nu, nu går alt så meget ... osv» sier visse reaksjonære politikere hvis Dagsrevyen en dag skulle ha forvillet seg til å stille et kritisk spørsmål. Og slik trodde jeg vel også det var med Tromsø to (eller var det tre dere var på stiftelsesmøtet) reaksjonære studentpolitikere. Jeg hadde vel faktisk tvilt på om de kunne stave ordet ... Jeg har ikke riksmålsbok (til trods for mit eget sprog) så jeg har ikke fått undersøkt om det står der ... langt mindre hadde jeg

trodd de ville bruke et ord tilsmusset av de lavere klassers utidige mas gjennom århundrer, i en av sine pamfletter. Men det hadde de altså gjort.

Og når jeg så leser i neste linje fra Tromsø Reaksjonære studentduo at; «Vi mener dagens studenter ikke stiller høye nok krav!», så forstår jeg hvorfor Reagan og andre fremstående moderate ideologer tror at dommedag er nær. Selv satt jeg med en svimlende følelse av at nu, nu forsvant de siste holddepunkter her i verden, og all menneskelige kultur og tankespinn sank tilbake i det kaos det kom fra. De reaksjonære anklager sosialistene for ikke å stille høye nok krav, hva fanden blir det neste.

Men hvor lenge hang Jesus på korset? Jeg behøvde bare å lese tre linjer til før planetene atter gjenfant sine baner, solen steg opp i øst og reaksjonære fortsatt er reaksjonære. For atter å sitere de uskyldsblå; «Det er din inter-

esseorganisasjon, Norsk Studentunion, det dreier seg om. Den stiller ikke medlemmene store nok krav til». Se nu, nu ble alt mer velkjent, de reaksjonære er atter ute for å muntre oss i den grå hverdag. Og de vet, som allerede Horats påpekte, at det gjelder å ha en stigning i sine skrifter, enten det er tragedie eller komedie. Jeg siterer lenger ned på pamfletten:

«Vi mener ensidig sosialistisk dominans har bidratt til å gi NSU en for sterk «NEI-image» ... For å få innflytelse må man bli respektert. Vi tror derfor at studentenes innflytelse (vil) bli større ... la større vekt på «Ja-arbeid».

Eureka, det geniale er alltid det enkle. Her har sosialistiske fusentastere som undertegnede gått og gremmet seg over at regjeringen ikke tar hensyn til våre krav, også har vi helt oversett den selvfølgeligelige løsning: Vi har stilt feile krav. Akk, at herren ikke ga meg en konservativ hjerne, så mye bortkastet forbannelse bare fordi vi

har vært blinde for veien fram. Men det er mer glede i Høyre over en som blir senil, enn over ti som er født det, så enda er det håp for oss. Selv iler jeg til med å kreve at NSU stiller følgende paroler på sitt kommende landsting:

JA, til kortere tilbakebetalingstid.

JA, til høyere renter.

JA, til mindre stipendandel.

JA, til mer deltidsarbeid blant studenter.

JA, til høyere husleie.

JA, til dårligere faglig nivå.

JA, til statlig diktat av organiseringa vår.

JA, til positiv realrente.

JA, til rentes rente.

JA, til ... osv.

Nu, nu tenker jeg at jeg skal bli respektert i de departementale korridorer. For å ikke snakke om hvilken innflytelse vi vil få. NSU, organisasjonen som får alle sine krav oppfylt.

STÅ PÅ KRAVA FOLKENS!

HaGikk

(Moderat utgave)

En lettere smaksprøve fra historie grunnfag

Grunnfagstudentene på historie grunnfag har det hardt. Pensumet er tungt, det veier flerfoldige kilo. En av mursteinene handler om Europa i den mørkeste middelalder. Hoyt som forfatteren heter, formidler kanskje ikke den helt store forståelsen av historiske prosesser. Men han forteller mange pussige anekdoter, særlig om de øverste sosiale lags liv og levnet: Hvem bedro og kriga med hvem, når og hvor? Hoyt presenterer altså ei slags sositetshistorie fra tidligere tider. Her følger en lettere smaksprøve.

Det er ikke alltid så lett for storigene i gamle dager å holde

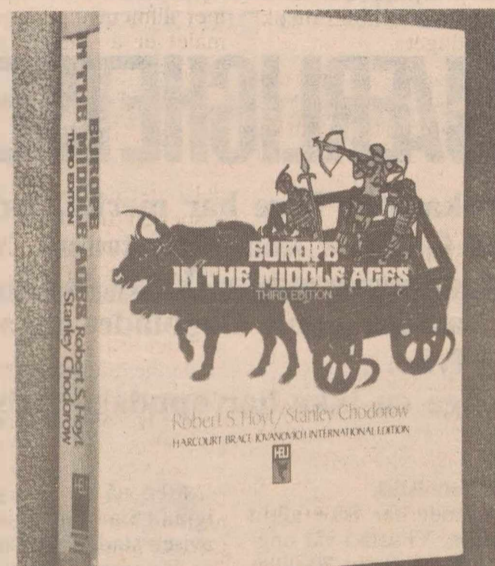
seg inne med Guds stedlige representant, Paven. F.eks. sleit Fredrik II (1215-50) fælt. Uten å ville det, klarte stakkaren å bli lyst i bann hele 5 (fem) ganger.

I 1227 la Fredrik II ut på korstog til Det hellige land. Men flåten blei ramma av sjukdom og måtte derfor vende tilbake til utgangspunktet igjen for å komme seg. Vriompeisen av en pave lyste nå Fredrik II i bann for å ha avbrutt korstoget. Da korsfarerne var blitt friske, leda Fredrik II dem ut igjen for å fullføre korstoget. Med den følge at paven lyste Fredrik II i bann for andre gang for nettopp å dra på korstog mens han var lyst i bann. Selve korsto-

get gikk over all forventning. Fredrik II slapp å kriga. Etter å ha forhandla med sultanen, kunne Fredrik II ikke bare innta, men også la seg krone til konge over Jerusalem og omkringliggende herligheter. Men utakk er verdens lønn. Nå lyste paven Fredrik II i bann for tredje gang. Årsaken var at han hadde forhandla med de vantro. Ikke alle er like lette å tilfredsstille her i verden. Fredrik II klarte å bli bannlyst hele to ganger til før han gikk i grava. Det skulle ikke så mye til (Hoyt ss. 470-472).

Noen bedre?

BAre

Den hemmelige vidunderdrikk fra øst

Herværende bryggeri og mineralvannfabrikk, verdensberømt i Norge, har et halvt års tid prestert en drikk de fleste vet lite om. Vidunderdrikken er ikke tilgjengelig overalt i landet. Tromsø er privilegert og vet det nesten ikke sjøl. «Russchian» heter produktet og er ei etterlikning av ekte russisk blandevann. Mange av dem som

mener at drikken smaker pyton bar, mens det på den andre sida ryktes at noen er blitt avhengig av bar Russchian. Det var det med smak og behag da ... Enkelte studenter har drevet frivillig forskning på produktet i seine nattetimer og funnet ut at Russchian gjør Campari (jfr. Utopias spalte «Hummer og ...», nettopp) run-

dere i smaken og sist, men ikke minst: Mye drøyere (apropos studentøkonomien). Studenter, dere er herved advart mot et subversivt (det er sovjetisk inspirert) brygg som kan gjøre kveldene uberegnelig seine. Ikke la dere friste, en vet aldri hva en slik hemmelig vidunderdrikk kan lede til.

BAre

Anti-USA-ISME

Noen varianter:

1) Saklig:

Den latin-amerikanske forfatteren Eduardo Galeano snakker bittert i boka si «Latinamerikas åpne årer» bl.a. om retten til å kunne kalle seg amerikaner.

«Man hører tale om at Latinamerika gjør innrømmelser overfor utenlandsk kapital, men aldri om at De forente stater gjør innrømmelser overfor kapital fra andre land (...). Vi gjør nemlig ingen innrømmelser», erklærte den nordamerikanske presidenten Woodrow Wilson i 1913. Han var sikker i sin sak: «Et land», sa han, «domineres og styres av den kapitalen som investeres i det». Og han hadde rett. Ved å gjøre innrømmelser mistet vi til og med retten til å kalle oss AMERIKANERE, til tross for at Haiti og Cuba har inn tatt en plass i historien allerede hundre år før pilgrimene fra Mayflower etablerte seg ved Plymo-

uths kyster. I beste fall lever vi i et under-Amerika, et annen classes Amerika med dunkel identitet. For verden er Amerika i dag ikke noe annet enn De forente stater.

2) Unike Sanne Aforismer:

USA betyr:

Under Stadig Angrep.
Ukentlig Sprenges Atombomber.
Uberegnelig Skyte-Arena.
Under Stadig Atomtrussel.
Uten Styring mot Apokalypsen.
Use Some Atoms.
United States of Assassins.

3) Lokal variant (hørt i Narvik):

Forbannede USA'ere; postordrefirma og allskens faenskap som de har dratt hit til landet.

4) Historisk:

Det går fremover her i verden: USA ville aldri brukt atombomba mot skikkelige ariere, men nå til dags derimot...

5) Vet du ...

Hvem har leda an i den stadige opprustninga etter Andre Verdenskrig? Hvem holder bøddelregimene i Latinamerika og Sør-Afrika ved makta? Hvem truer det demokratiske Nicaragua?

6) Apropos USAs troverdighet som demokratiets fremste forsvarer. Siden 1945 har USA angrepet, invadert, støtta militærkupp og militærdiktaturer, eller stått som garantist for ei totalitær utvikling i følgende land:

Franco-Spania (1948-52), Iran 1954, Guatemala 1954, Libanon 1958, Grisebukta på Cuba 1962, Brasil 1964, Den dominikanske republikk 1965, Hellas 1967, Laos, Cambodsja, Vietnam, Filipinene 1972, Uruguay 1973, Chile 1973, Grenada ... ++.

Hilsen fire anonyme studenter som pga. paranoia er redde for å bli registrerte av CIA-kontoret i Tromsø (U.S. Information Service i Grønneget).

Ingen selger

Bokverk

- billigere enn oss.

I VÅR FORRETNING FÅR DU:

- Alle bokverk til samme pris som forlagsagentene tilbyr.
- Ikke tillegg av moms på bøker.
- Ikke tillegg for avbetaling.
- Bokverk på like gunstige ratevilkår som forlagene tilbyr.
- Se utvalget av verk før du bestemmer deg.
- Hjemlån av aktuelle verk, uten kjøprepress eller risiko.

UNIBOK

UNIVERSITETSBOKHANDEL

Postboks 761 - 9001 Tromsø

Tlf. (083) 81 012

Hummer og Campari

Spalten Hummer og Campari avgikk ved døden på morgenvisten søndag, etter et kort sykeleie.

Hummer og Campari fylte sin funksjon som svada-generator fra høsten 1983, men går nå over til en utenomjordisk tilværelse som redaksjonen ikke er herre over.

Vi vet at Adam og Eva ikke var de siste på jorda, derfor lever vi trygt i den overbevisning at nye spalter vil dukke opp, når tiden er moden for det. Denne kullsvier-

troen på fremtiden gjør at vi ikke er engstelige for å bli glemt av «Nordlys», eller forvist til utrangerte kopi-maskiner fordi vi ikke lenger nyter godt av Samskipnadens gode vilje.

- Eller Samskipnadens gode mat, som har nydt godt av gratisreklame lenge, uten at spaltisten har fått avslag i prisen av den grunn. - Tvert imot: Hver gang en sulten spaltist kommer foran disken blir han tilbudt fiskegrateng,

dandert med støyende latter: (Hei Svein!).

- Er det rart man bare vil dø? Rekvietet går her over i avslutningsfasen, gravøllet bør avsluttes før liket begynner å lukte.

Vi rakk det akkurat, en søndag morgen, mens speilet viste fram et sannhetsord bak tannpasta-flekene: «So ist das Leben: Kurtz und smutsich, aber doch so schön»

Ole Berthelsen

ONSDAG STARTER UKA '85 ER DU KLAR

KJÆRLIGHETSERKLÆRING TIL ARBEIDERBLADET

Som kanskje flere har merka, har Dagbladet avgått ved døden. Dagens Gang er kommet isteden. Nå kan vi fritt velge mellom to nesten identiske aviser, Vredens Gnag (VG) og altså Dagens Gang. Savnet av det gamle Dagbladet gir abstinens. Tomrommet er vanskelig å fylle...

Så lenge en ikke har oppdaga Arbeiderbladet, en gnistrende god avis.

Stalinistisk

Arbeiderbladet har ikke alltid vært like deilig. Vi som i vår ungdom på begynnelsen av 70-tallet begynte å lese aviser, lærte fort å hate Arbeiderbladet. Dengang representerte Arbeiderbladet en høyreorientert DNA-ledelse og «ja til EF»-bevegelsen. Grove skjellsord begge deler. Arbeiderbladets redaktør Reidar Hirsti hadde riktignok forsøkt å skape en åpen og levende debattavis, men på stalinistisk vis klarte DNA-ledelsen å kneble forsøket. DNA-ledelsen tapte EEC-kampen og følgelig tapte også Arbeiderbladet farlig mange lesere. Den tapende DNA-ledelsen gjorde Hirsti til syndebukk for Arbeiderbladets synkende opplagstall: redaktør Hirsti av alle måtte gå.

Gjenoppstått

En del år har det tatt å stable på beina igjen et Arbeiderblad i ånden til finnmarkingen Hirsti og en tradisjonelt debattglad arbeiderbevegelse.

Men nå er Arbeiderbladet her igjen. Sia slutten på 70-tallet er avisen stadig blitt bedre. Spaltene er åpne og det knitrer befriende i vel anvendt avisepapir. Det debatteres i Arbeiderbladet som aldri før. Til og med lederartiklene er lesbare, ofte er de til og med en sann fryd å lese. Arbeiderbladet har tilkjempa seg en radikal profil som sentrum-venstre orienterte akademikere absolutt burde kunne nikke anerkjennende til. Arbeiderbladets sine utenrikssider er Norges beste (konservative vil kanskje mene at Aftenposten sine er de beste?) Arbeiderbladet briser seg med usedvanlig dyktige utenriksmedarbeidere. F.eks. Øyvind Johnsen som nå leder Amnesty International i Norge, har rapportert usedvanlig grundig fra det urolige Latin-Amerika. Artikler med bakgrunnsstoff om aktuelle begivenheter rundt om i verden får forbausende stor plass: Ikke slik som VG som reklamerer med at de skriver så kort og enkelt at sjøl bikkja di kan lese det (en for-

nærmende påstand som bikkjene rundt om på studenthyblene har all grunn til å føle seg såra og vonbroten over).

Nye Takter

Hver onsdag følger musikkavisa Nye Takter med Arbeiderbladet. Nye Takter har f.eks. kjørt en del musikk- og ungdomsstoff fra Tromsø.

Arbeiderbladet har tallrike sportssider. En gang i uka kommer sporten til og med som eget bilag midt i avisen. Undertegnede må med stolthet bekjenne at han aldri har lest en hel sportsside noen gang i sitt liv og akter å fortsette med det. Det fine med dette fyldige sportsbilaget er at det er lett å ta ut av avisen og kaste, slik at leseren slipper å bla gjennom flerfoldige sider intetsigende sportspjatt. Jeg vil fremheve dette som et ekstra pluss ved Arbeiderbladet. De som er uenige med meg i synet på sportsjournalistikken, har plenti anledning til å lese seg ihjel på Arbeiderbladets

Nå ligger Arbeiderbladet til salgs i UB-kantina. God avis.

tallrike sportssider. De gustibus et coloribus non disputandum.

Problematisk å lese

Og akkurat antallet sider kan være et problem med Arbeiderbladet. I motsetning til Dagens Gang og Vredens Gnag tar det veldig lang tid å lese Arbeiderbladet. Arbeiderbladet er en grundig avis. Den driver ikke sen-

sasjonsjournalistikk. Den er den reinsligste av de store dagsavisene vi har her i landet. Stoffet er omfattende, godt og kritisk. Sosialister og andre radikalere kan ikke være den foruten. Nå vil kanskje enkelte mene at superlativene her blir vel mange; de blir det. Arbeiderbladet fortjener superlativer. God avis!

DENNE
BANKEN
FINNER DU
OVER HELE

NORGE

K KREDITKASSEN
FISKERNES BANK

TROMSØ
Tlf. (083) 85 530

Byen største

DISCOTEK

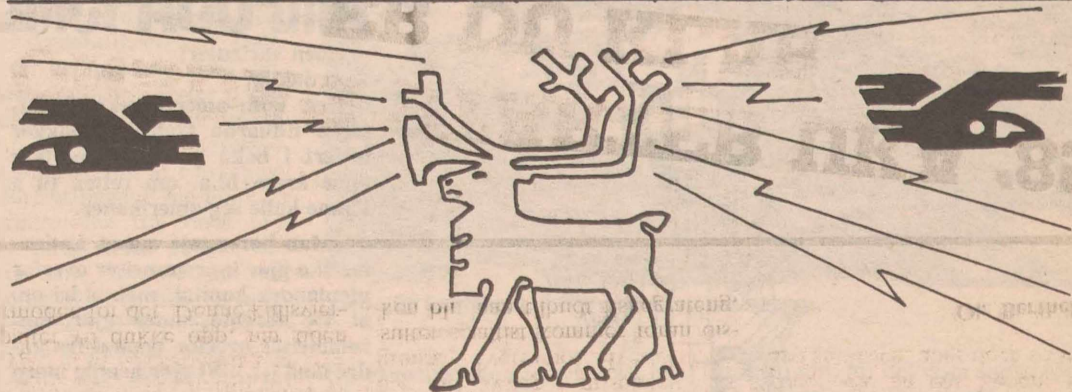
HAPPY HOUR HVER DAG!

Onsd. Torsd. Sønd.
18 år

Mand. Fred. Lørd.
20 år

Tirsdag
UNGDOMSTREFF
for de mellom 13-18 år

STUDENTRADIOEN FM 101MHz

Mandag	kl. 07.30 - 08.30	«Mårrakvitter»
Tirsdag	kl. 21.00 - 23.00	«Kråker i lufta»
Onsdag	kl. 07.30 - 08.30	«Mårrakvitter»
Torsdag	kl. 21.00 - 23.00	«Alternatimer»
Fredag	kl. 7.30 - 08.30	«Mårrakvitter»
Lørdag	kl. 13.30 - 14.30	«Etter Ukeslutt»
Lørdag	kl. 24.00 - 03.00	«101 natt»
Søndag	kl. 14.00 - 16.00	«Musikkmaksimum»